

Kohtulahendite kogumik

Kohtuasi T-134/19

AM

versus

Euroopa Investeerimispank

Üldkohtu (esimene koda) 10. märtsi 2021. aasta otsus

Avalik teenistus – EIP personal – Töötasu – Vastuvõetavus – Lepitusmenetluse alustamise taotluse esitamise tähtaeg – Huve kahjustav akt – Geograafilise liikuvuse hüvitis – Üleviimine välisbüroosse – Hüvitise määramisest keeldumine – Tühistamishagi ja kahju hüvitamise hagi

1. *Ametnike hagi – Euroopa Investeerimispanka teenistujad – Hagi otsuse peale, millega lõpetati lepitusmenetlus – Mõju – Vaidlustatud akti peale hagi esitamine – Erand – Otsus, mis ei ole kinnitav – Selles esitatud põhjenduste arvesse võtmine (EIP personalieeskirjad, artikkel 41)*

(vt punktid 29, 30, 33 ja 34)

2. *Ametnike hagi – Euroopa Investeerimispanka teenistujad – Huve kahjustav akt – Mõiste – Töötasu või pensioniteatis, mis kajastab puhtrahalist otsust – Hõlmamine (EIP personalieeskirjad, artikkel 41)*

(vt punktid 40–44)

3. *Ametnikud – Euroopa Investeerimispanka teenistujad – Töötasu – Geograafilise liikuvuse hüvitis – Määramise tingimused – Keeldumine määrata hüvitist teenistujale, kes on lähetatud panga välisbüroosse kuni oma töölepingu lõpuni – Õigusvastasus – Määramine, mis on seatud sõltuvusse uuesti tööle asumisest panga asukohas – Puudumine*

(vt punktid 56, 58, 59, 61, 64 ja 65–71)

4. *Ametnike hagi – Euroopa Investeerimispanka teenistujad – Tühistav kohtuotsus – Mõju – Kohtuotsuse täitmiseks vajalike meetmete rakendamise kohustus – Kohtuotsus, millega tühistati teenistujale hüvitise määramisest keelduv otsus – Hagejale tekitatud varalise kahju hüvitamise nõue – Kahju hüvitamise nõude enneaegsus (ELTL artikli 266 esimene lõik)*

(vt punktid 78 ja 79)

Kokkuvõte

Euroopa Investeeringispank (EIP) võttis hageja, AMi 1. juunil 2014 tööle tähtajalise üheaastase lepingu alusel, mida hiljem pikendati kahel korral. Alates tema esimese EIPga sõlmitud lepingu algusest kuni 31. märtsini 2017 lähetati hageja tööle EIP välisbüroosse Viinis (Austria). Alates 1. aprillist 2017 kuni tema kehtiva lepingu lõpuni ehk 31. maini 2020 viidi hageja Viini välisbüroost üle Brüsseli (Belgia) välisbüroosse. EIP tegi 30. juunil 2017 otsuse, milles ta täpsustas, et hageja üleviimine ei kuulu EIP personalile kohaldatavate haldussätete (edaspidi „haldussätted“) kohaldamisalasse ning et seetõttu ei ole tal õigust saada geograafilise liikuvuse hüvitist. Otsusega, mis tehti hageja taotluse alusel algatada lepitusmenetlus, jäi EIP kindlaks keeldumisele maksta hagejale kõnealust hüvitist (edaspidi koos „vaidlustatud otsused“). Lisaks, hoolimata asjaolust, et EIP lepituskomisjon järeldas, et hagejale oleks tulnud maksta geograafilise liikuvuse hüvitist alates 1. aprillist 2017, otsustas EIP president mitte järgida selle komisjoni järeldusi, lõpetades sellega lepitusmenetluse.

Üldkohus, kellele esitati tühistamishagi ja kahju hüvitamise nõue, tühistas vaidlustatud otsused ja esitas esimest korda täpsustusi tingimuste kohta, mille täidetuse korral määratakse EIP personalile geograafilise liikuvuse hüvitis.

Üldkohtu hinnang

Kõigepealt märkis Üldkohus hagi eseme kohta, et EIP teenistujate puhul, kes asusid teenistusse pärast 1. juulit 2013, on EIP presidendi otsus, millega lõpetatakse lepitusmenetlus, vaid üks liidu kohtusse pöördumise eeltingimustest. Üldkohus tõdes selle kohta, nagu tuleneb kohtupraktikast, mis käsitleb Euroopa Liidu ametnike personalieeskirjade või Euroopa Keskpanga töötajate suhtes kohaldatavate eeskirjadega seotud kohtuvaidlusi, et tühistamisnõuded, mis formaalselt on esitatud EIP presidendi otsuse peale, millega lõpetati lepitusmenetlus, toovad kaasa selle, et liidu kohtus vaidlustatakse selle menetluse aluseks olnud huve kahjustav akt – välja arvatud juhul, kui selle akti ulatus erineb lepitusmenetluse esemeks olnud akti omast. Nimelt, kui selles otsuses on hageja olukord uute õiguslike ja faktiliste asjaolude põhjal uuesti läbi vaadatud või kui see muudab või täiendab esialgset akti, kujutab see endast akti, mille üle teostab kontrolli liidu kohus, kes võtab seda vaidlustatud akti õiguspärasuse hindamisel arvesse või käsitleb seda isegi huve kahjustava aktina, mis esialgse huve kahjustava akti asendab. Kuna käesoleval juhul see nii ei olnud, järeldas Üldkohus, et käsitletava nõude kohta ei olnud vaja otsust teha.

Mis puudutab seejärel hagi vastuvõetavust, siis Üldkohus ei nõustunud EIP argumentidega, mille kohaselt tähtaeg geograafilise liikuvuse hüvitise maksmata jätmise vaidlustamiseks hakkas kulgema alates kuupäevast, mil hageja sai oma esimese töötasu teatise pärast seda, kui ta oli üle viidud Brüsseli välisbüroosse. Üldkohus märkis sellega seoses, et kuigi vastas küll tõele, et hageja 2017. aasta aprilli töötasu teatis väljendas rahalises mõttes tema Brüsseli välisbüroosse üleviimise otsuse tagajärgi, ei kehtestanud see otsus ega ka töötasu teatis siiski selgelt EIP seisukohta geograafilise liikuvuse hüvitise maksmise küsimuses. Hüvitise väljajätmine puudutatud isiku töötasu teatiselt ei tähenda tingimata, et administratsioon keelduks tunnustamast isiku vastavat õigust.

Leides aga, et kuna 30. juuni 2017. aasta otsus on esimene, mis näitab selgelt, et EIP keeldus hagejale geograafilise liikuvuse hüvitist maksmast, järeldas Üldkohus, et see otsus on esimene hagejat kahjustav akt, millest alates hakkasid kulgema kaebuse ja hagi esitamise tähtajad.

Lõpuks, mis puudutab geograafilise liikuvuse hüvitise maksmise tingimusi juhul, kui isik viiakse üle EIP teise välisbüroosse liidu sees, siis märkis Üldkohus, et haldussätete artikli 1.4 järgi peavad geograafilise liikuvuse hüvitise saamiseks olema täidetud kaks kumulatiivset tingimust: esiteks üleviimine muusse teenistuskohhta liidu sees ajavahemikuks ühest kuni viie aastani ja teiseks vähemalt 12 kuud töötamist eelmises teenistuskohas.

Seetõttu tõdes Üldkohus, et see artikkel ei sisalda ühtegi sõnaselget viidet tingimusele, mille kohaselt peab isik olema olnud ajutiselt lähetatud liidu sees asuvasse välisbüroosse – tingimus, mille kohaselt peaks teenistuja naasma välisbüroos läbitud lähetuse lõpul teenistusse EIP asukohas, et saada kõnealust hüvitist.

Üldkohus täpsustas sellega seoses, et naasmine teenistusse EIP asukohas, mis on ette nähtud haldussätete VII lisa artiklis 2, ei kujuta endast geograafilise liikuvuse hüvitise maksmise tingimust, vaid üksnes välisbüroos ajutise lähetuse lõppemisega loogiliselt kaasnevat tagajärge teenistujate jaoks, kelle leping ei ole lõppenud ja kes peavad selle ajavahemiku lõppedes EIP asukohta tagasi pöörduma.

Neil asjaoludel märkis Üldkohus, et lisaks sellele, et lähetamist välisbüroosse ei saa pidada asjasse puutuvate haldussätete alusel oma laadilt alaliseks, kuna see on algusest peale olnud piiratud nendes sätetes ette nähtud maksimaalse kestusega, on ka juhul, kui EIP personali liige lähetatakse niisugusesse büroosse ajavahemikuks, mille tähtaeg langeb kokku tema tähtajalise lepingu lõppemisega, see personali liige õigustatud saama kõnesolevat hüvitist, kui ta vastab haldussätete artiklis 1.4 ette nähtud kahele kumulatiivsele tingimusele.